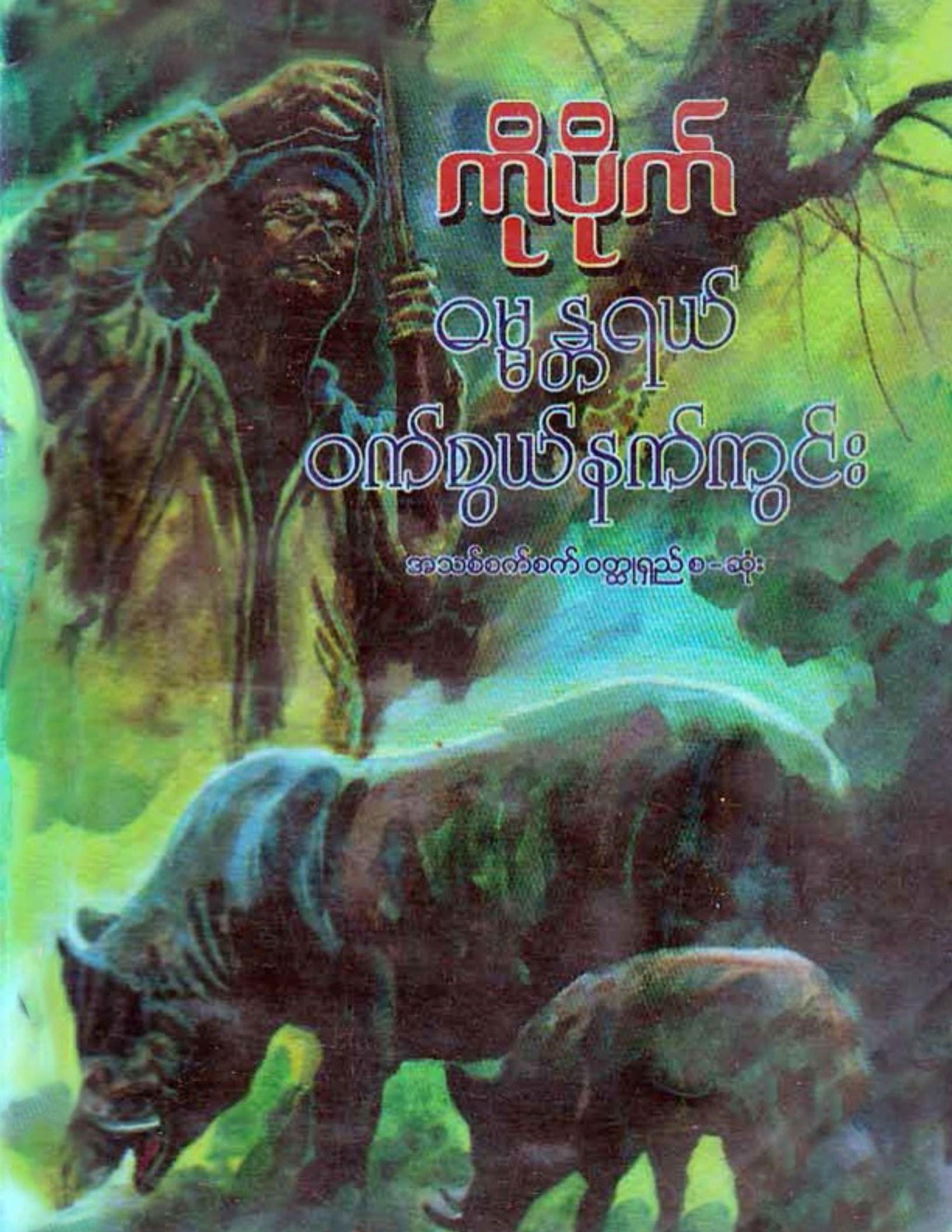

The background of the cover is a painting. On the left, a man with a long beard and a blue head covering stands in a forest, holding a long staff. He is looking towards the right. In the foreground, a large, dark fish lies on a light-colored rock. The overall color palette is dominated by greens, blues, and browns, with a slightly textured, painterly style.

ကိုပိုက်

ဝမ္မန္တရယ်

ဝက်ကွယ်နက်ကွင်း

အသစ်စက်စက် ဝတ္ထုရှည် ၈-ဆုံး

ဓမ္မန္တရာယ် ဝက်စွယ်နက်ကွင်း
ကိုပိုက်

*

"ချပ် ... ချလပ် ... ချပ် ... ချလပ် ... ချပ် ..."

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည့်ကြားမှ သို့ဆိုသလို သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ်
နင်းလျှောက်လာ သံကို ကြားရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နားစွင့်နေ
လိုက်၏။ အသံကြားရာ အရပ်ဆီသို့လည်း လှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်၏။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် မည်းမှောင်နေသည် ဆိုပေမင့် ထင်းမီးပုံ အလင်းအား
ကြောင့် ဝိုးတဝါးတော့ဖြင့် မြင်နိုင်ချေ၏။ သို့ကြောင့် မျက်လုံးကို အားစိုက်
ထား ကြည့်နေမိချေ၏။

"တိုးလ် ... တိုးလ် ... တိုးလ် ..."

သို့ဆိုသလို ကောင်းကင်ထက်မှ ဖြတ်ပျံသန်း အော်ဟစ်သွားသော
ငှက်ဆိုးအော်သံကြောင့် လျှောက်နင်းသံသည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

"ကိုပိုက် အိပ်ချေတော့ဗျာ၊ သည်ခြေသံက ဘာမှ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊
ယုန်ကောင်ရဲ့လျှောက်သံ ဖြစ်မှာပါ"

အိပ်နေသည်ဟု ထင်သည့် လင်းမြင့်လှိုင် အသံကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်
သွားရ၏။

"ကိုလင်းလည်း ကြားနေတာလား"

"နို့ပေါ့ဗျာ..."

"အင်း ... ကိုလင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိလား..."

"ဖြစ်နိုင်ချေ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောတာ"

"ကျွန်တော် ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ ..."

"နို့ဖြင့်လည်း ကိုပိုက် အမြင်အာရုံ စူးရှမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဟိုရှေ့က သစ်ပင် ပေါ်ကို လှည့်ကြည့်ချေဗျာ"

ကျွန်တော်တို့ စခန်းတဲ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင်ကြီးဆိုလို့ နှစ်ပင် သုံး ပင်ခန့်သာ ရှိ၏။ တဲရှေ့တွင် တစ်ပင်နှင့် တဲခြေရင်းဘက်တွင် နှစ်ပင် ဖြစ် ချေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် ရည်ညွှန်းပြောသည့် တဲရှေ့သစ်ပင်ကြီးသို့ လှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထူးခြားမှု မည်သို့မျှ မရှိပေ မင့်လည်း စေ့စေ့ နို့နို့စပ်စပ် အားစိုက် ကြည့်လိုက် လေသည်တွင်...

"ဟာ ... ဟိုမယ် ... နီရဲရဲ မျက်ဝန်းတစ်စုံဗျ၊ ဒါ ဘာကောင် ဖြစ်မလဲ ..."

"ကိုပိုက် မှန်းပြောကြည့်လေ..."

"ငှက်ကတော့ ငှက်ပဲဗျ ... ဘာငှက်လဲတော့ ခွဲခြား မပြောတတ်ဘူး၊ မျက်လုံးအနေအထား အကြီးအသေးကို ကြည့်ပြောရလျှင်ဖြင့် ဒါ ညဉ့် ငှက်ဆိုးကောင် ဖြစ်မယ်"

"ရှင်းအောင်ပြောပါလား ... ကိုပိုက် ..."

"ဇီးကွက်ပေါ့ဗျာ ..."

"စောစောက အော်ဟစ် ပျံသန်းသွားတဲ့ အကောင်ပေါ့"

စောစောက ခြေသံဟာ ယုန်ကောင်လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... နို့ကြောင့်"

"ကိုလင်းရယ် လုပ်ပြန်ပြီ ရှင်းအောင် ပြောပါဦးဆို ..."

"ကဲ ... နို့ဖြင့် ကိုပိုက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ခဏစောင့်ကြည့်နေလိုက် ... သိရလိမ့် မယ်"

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုဇီးကွက်ငှက်၏ မျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့် နေမိတော့၏။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... "

သို့ရှိစဉ် ခြေသံကို ပြန်ကြားရလေ့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်း ပြောသော ယုန် ဟုတ်,မဟုတ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရန် ကျွန်တော် ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်တွင်...

"ကိုပိုက် မလုပ်နဲ့..."

လင်းမြင့်လှိုင်းက ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြောလေ၏။

"ဘာလို့တုံး ..."

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ လှမ်းကြည့်မေးလိုက်၏။

"ဘာကောင်လဲဆိုတာ တော်နေ သိရတော့မယ်၊ ထိုးကြည့်စရာ မလိုပါ ဘူး"

"ဗျာ..."

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်း ပြောသလို ထိုခြေသံကြားရာသို့ စူး စိုက် ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်လပ် ... ရှပ် ... ရှပ်လပ် ..."

"တီးလင်း..."

"ဖလပ် ... ဖလပ် ... ဖလပ် ..."

"ဟာ..."

သို့ ကြည့်နေစဉ် ခြေသံကြားရာသို့ တောင်ပံ တဖျတ်ဖျတ်ခတ် ငှက်တစ်ကောင် ထိုးဆင်း လာ၏။ ရုတ်ခြည်း ဦးမော့ ပြန်တက်သွားသည် တွင် မတော့ ထိုငှက်ကောင်၏ ခြေနှစ်ချောင်း အောက်မှ ဖြူဖွေးဖွေး ယုန်ငယ်တစ်ကောင် ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားသည်ကို တွေ့ရချေတော့၏။

"စောစောက ခြေသံရှင် ယုန်ကောင်ဆိုတာ ယုံပြီလား"

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်းက အောင်နိုင်သူ လေသံဖြင့် ပြောလာပြန်၏။

"ကိုပိုက် ပထမကြားရတဲ့ ခြေသံ ညဉ့်ငှက်ကောင် ဇီးကွက်က သုတ်ချီဖို့ လာတာပဲ၊ နို့ပေမင့် ချုံပင်နွယ်တွေကြား ဖြစ်နေတော့ကာ သူ့တွက် အဆင်မပြေလေတော့ ရှေ့က သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ယုန်ကောင် ချုံပုတ် နွယ်ပင်ကြားက အထွက်ကို စောင့်နေတာလေ။ ယုန်ကောင်ကလည်း ငှက်ဆိုးသံ ကြားတော့ ရပ်တန့်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာပေါ့၊ အတန်ကြာသည့်တိုင် ငှက်ဆိုးကောင် အရိပ်အယောင် မရှိလေတော့ဘူး တွက်လိုက်ပြီးလေမှ အဲဒီ ချုံပုတ် နွယ်ပင်ကြားကနေ ကွင်းလို နေရာကို တန်းထွက် လာပေတော့တာကိုး၊ သည်တော့ ကောင်လုံးမြင်လိုက်တဲ့ ဇီးကွက်ကောင်က ရုတ်ခြည်း သုတ်ချီသွားတာပေါ့ဗျာ ..."

"အလိုလေးဗျား..."

"ဒီနိုး"

သို့ရှိစဉ် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ တစ်ချက်ကို ဇီးကွက်ကောင် ပျံသန်းသွားရာ ရှေ့ဘက်လောက်မှ ကြားလိုက်ရ၏။

"ဒါ ... မိုးပေါ်ထောင်ပစ်တဲ့အသံ ဘာလို့များ ..."

ကျွန်တော်က မှန်းဆပြောရင်း မေးလိုက်၏။

"အဲဒီ သေနတ်သံ ကြားရတဲ့ နေရာမယ် မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိနေပြီဗျ၊ အဲဒီ

မုဆိုးက တစ်နေကုန် သားကောင် ရမလာလို စောစောက ငှက်ကောင်ကို ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ် ..."

"ဘာလို့လဲ ..."

"သူ့တွက် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်တဲ့ သားကောင်ကို အလွတ်မပေး ပစ်လိုက်တာလေဗျာ ..."

"ကိုလင်း ဆိုလိုတာက စောစောက ယုန်ကောင်ကို သုတ်ချီသွားတဲ့ ဇီးကွက်ကောင်ကို ပစ်လိုက်တယ် ပေါ့"

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေး ပေါ်၌ ပြုံးပြလေ တော့၏။

"သည်မုဆိုးနှယ် ... ကျည်တစ်တောင့် အကုန်ခံပြီး မစားသင့်တဲ့ အစာကို စားမယ် စိတ်ကူးရတယ်လို့ဗျာ"

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြန်၏။

"သိပ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေလို့ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ ဇီးကွက်ကို မစား တောင်မှ ယုန်ကောင် စားဖို့ သူ့တွက် ရှိနေတယ်လေ ..."

အလိုလေးဗျာ ... ဟုတ်ပဲ၊ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့် အထင် ဇီးကွက်ကောင်သား စားလျှင် ဉာဏ်ထိုင်းတတ်သည် အသိရှိခြင်း ကြောင့် သို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ... လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ယုန် ကောင် ရှိနေသေးသည်ကို သတိရလိုက်တော့၏။

"ဝေါ... ဝေါ ... ဝေါ... ဝေါ... ဘရော ... ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ..."

ဟင် ... ထိုနေရာလောက်ဆီမှ သို့ အသံ ဆူဆူညံညံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လေပြင်း တိုက်ခတ်ပုံလည်း မတွေ့ရချေ။

"သေနတ်သံကြောင့် သားကောင်တွေ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှား
သွားကြတာများလား..."

"ဒီနိုး ..."

"ဒီနိုး ..."

"ဒီနိုး ..."

"ဟိုတစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခတွေ့နေပြီ ထင်ပျံ့ ..."

လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြောရင်း လှမ်းကဲ ကြည့်နေလေသဖြင့်...

"ကိုလင်း ဘယ်လိုထင်လဲ..."

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်းထံမှ မည်သည့်စကားသံမျှ ပေါ်ထွက်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်
က ...

"တောခြောက်လေခြင်းကြောင့် သေနတ် ပစ်ဖောက် စိတ်ဖြေဖျောက် နေ
တာများလား ...

"ညဉ့်အချိန် မိုးပေါ်ပျံ့တဲ့ ငှက်ကောင်ကို ပစ်တဲ့ မုဆိုးက တောခြောက်သံ
ကြောင့် ကျည်တွေ အသားလွတ် အကုန်ခံ စိတ်ဖြေဖျောက်လိမ့်မယ် မထင်
ဘူးဗျ။ သူ အမှန်တကယ် အန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလို့ မတတ်သာလို့ ကျည်
ဖြုန်းလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်"

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်းကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ကြည့်မိလေ
တော့၏။

အတန်ကြာတွင် ထိုနေရာတွင် တိတ်ဆိက်ငြိမ်သက် သွားပြန်၏။

"ကိုပိုက်ရေ ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဘက်သွားလျှင် ကောင်းမယ် ..."

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်ကို ဆွဲ၍ တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
လေခြင်းကြောင့် ...

အလိုလေးများ ... လင်းမြင့်လှိုင် ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သွားပါလိမ့်။ အားလုံး
သည် တောခြောက် နေခြင်းကာ မဖြစ်နိုင်လေဘူးလား။

"ကိုလင်း ..."

သို့ ကျွန်တော်က ခေါ်လိုက်၏။

"ဓာတ်မီးယူ သေနတ်ယူ လိုက်ခဲ့ချေများ..."

"ဘာသွားလုပ်မှာတုံး ... ညဉ့်နက်ချိန်ကြီးများ..."

"ဒါ လူ့ အသက်နဲ့ ဆိုင်တယ်ဗျ ..."

"ဟင် ..."

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။ သို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော်သည်
သေနတ်နှင့် ဓာတ်မီးကိုယူ၍ လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် လည်းကောင်း ကျွန်တော်သည် လည်းကောင်း
ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ် တောတိုးလိုက်ကြ၏။

ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် ညဉ့်အိပ်တန်းဝင် ငှက်တို့ မျက်လုံးဖွင့် စူးစမ်း
ကြည့်လာကြ၏။

မြေလျှောက် သတ္တဝါငယ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံ ပြင်းပြင်း
ကြောင့် အိပ်နေရာမှ ထပြေးသွားကြ၏။

"အု ... အု ... ဝု ... ဝု ... အုဝု ... အုဝု ..."

သစ်ပင်ထက်မှ မျောက်တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ တောတိုးသံ
ကြောင့် သို့နုယုံ အော်ဟစ် သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း ခုန်လွှား ပြေး
သွားချေ၏။

"ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှေ့လှမ်းလှမ်းရှိ ရေအနည်းငယ်မျှ ရှိနေသော
ချောင်းကိုလည်း ဖြတ်သွားကြရ၏။

မှောင်နှင့် မည်းမည်းကြားမှ ဝါးသုန်းတောကိုလည်း ဖြတ်သန်းသွားရ၏။
သို့ တောတိုးသွားရင်းမှ ...

"ဟာ..."

"ဟင် ..."

စူးရှသော မီးအလင်းရောင်အောက်မှ မှောက်လျက်လဲနေသော လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူနံဘေးတွင် သေနတ်တစ်လက် ရှိချေ၏။ ပြီး
တော့ ယုန်တစ်ကောင် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်မိလိုက်မိ၏။

"ကျွန်တော့်စိတ်ကူး မှန်သွားတယ်ဗျ"

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ထိုသူအား ပြေးလွှား သွားလိုက်၏။
ကျွန်တော် နောက်မှ ပါသွား၏။

ဘုရားရေ ... အသက်အားဖြင့် အစိတ်ထက် မပိုလောက်သော လူငယ်
တစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ ဥပဓိရုပ်သန့်သန့် ... ဖြစ်ချေ၏။

အသက်နှင့် မလိုက်သော ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ထွားမှုရှိသူ ဖြစ်ချေ၏။

"မုဆိုးပေါက်စပေပဲ ..."

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

"ဆရာကောင်း တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်"

"သတိထားပါဦး ... သတိထားပါဦး ..."

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ထိုလူငယ်ကို လှုပ်ခါနေရင်း

"သတိထားပါဦး ... သတိထားပါဦး..."

လို့ ပြောနေလေ၏။

"ဟင် ..."

အတန်ကြာတွင် ထိုလူငယ် သတိရလာပုံပင်။ မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြင်လိုက်သည်တွင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ...

"ဆင်ရိုင်းကောင်တွေကော"

ဟု မေးလာလေ၏။

"မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ် ..."

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော် နားမလည်ပါချေ။ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေ ပြောနေကြပါလိမ့်။ တကယ်တော့ လူငယ်လေးသည် မည်သည့်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်မျှ ကြီးကြီးမားမား မရှိလေဘဲ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြင့် နဖူးဆောင့်မိပုံ ရ၏။ အနည်းငယ်မျှ တွဲဖူးရောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုဒဏ်ရာကြောင့် သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသူငယ် သူ သတိရလာသည်နှင့် ထထိုင်လာချေ၏။

"မင်း ... ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ..."

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

"ဆင်ရိုင်းတွေ တစ်အုပ်ကြီး တိုးဝင်လာလို့ ကျွန်တော်ပြေးပြီး တောင်စောင်းကနေ လှိမ့်ချလိုက်တော့ ..."

"ငါသိတယ် ... မင်း တောင်ကြောအတိုင်း ပြေးလို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မ

လွတ်ဘူး၊ မင်း တောင်ကြောပေါ်ကနေ လှိမ့်ချလိုက်တာ မှန်တယ်ဆိုပေမယ့် ဆင်ရိုင်းကောင်တွေက မင်းကို မတွေ့တာရယ်ကြောင့် မင်း သက်သာတာ၊ ကဲ ... ကဲ ... မင်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး ဟုတ်လား၊ သည်နားမယ် မင်း စခန်းလည်း ရှိပုံမရဘူး၊ ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ချေ၊ ဟိုကျ စားစရာတွေ ရမယ် ..."

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုလူငယ်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်လာချေပြီး ...

"ကျွန်တော် ဘာမှမစားရသေးဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စခန်း သည်နား မရှိဘူးဆိုတာကော"

သို့ မေးလာလေတော့၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီး လိုက်ချေပြီး ...

သူနဲ့ ဘေးလှမ်းလှမ်းရှိ ယုန်ကောင်ကို သွားကောက်လိုက်ချေပြီး

"မင်း သည်ယုန်ကောင်ကိုပစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သားကောင်လက်ထဲက လှ လိုက်တာ မဟုတ်လား ..."

သို့လည်း မေးလိုက်၏။

"ဘုရားရေ"

ထိုလူငယ် အံ့ဩသွားပြန်၏။

"မင်းသေနတ်သံကြောင့် တောင်အထက် ဝါးတောစပ်မှာရှိတဲ့ ဆင်ရိုင်း ကောင်တွေက လန့်ဖျပ်ပြီး ပြေးလာကြတာ၊ မင်း ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကြောင့် သေဘေးက လွတ်လာတာ..."

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်ပြန်၏။

"အစ်ကိုတို့က မုဆိုးတွေလား"

"အင်း"

ကျွန်တော် လမ်းပြနဲ့ လမ်းကွဲပြီး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာတာ တစ်နေကုန် တောတိုးတာ ဘာကောင်မှ မရ၊ ဆာလောင်နေတာနဲ့ သစ်ပင် အောက်မှာ ထိုင်နေရင်း ဇီးကွက်ကောင် ယုန်ကောင်ကို သုတ်ချီလာတာ တွေ့တော့ ဆာတာနဲ့ ပစ်လိုက်တာပါ။ နို့ပေမင့် ကျွန်တော် ကံဆိုးပါတယ် ဗျာ. တောဆင်ရိုင်းကောင်တွေ အနီးအနားမှာ ရှိနေတာ မသိလိုက်ဘူး"

ထိုလူငယ်က ဝန်ခံလေ၏။

သို့ စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်ခဲ့ရာမှ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။
ထိုလူငယ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပုံ ရချေ၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့် တောတောင်ထဲ ဆုံခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါမူ သူ တစ်ယောက်တည်း တောတောင်ထဲတွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ကို ဖြတ်သန်းရပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါကလား ...။

"ကဲ မင်း သက်သောင့်သက်သာ နားချေကွာ၊ မင်းသောက်တတ်လား..."

"ရှိလား..."

သို့ အားရဝမ်းသာ မေးလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီတစ်ပြားကို ထုတ်ပေးလိုက်ချေ၏။ ကျွန်တော့်ကို ကင်ထားသော ပြောင်သားကိုလည်း ပေးလိုက်၏။

"သောက်ချေ ... စားချေကွာ ... မင်း ငါတို့နဲ့ ဆုံပြီပဲ၊ စားသောက် နားနေ ပြီးမှ မင်း ငါတို့ကို ပြောပြစရာရှိတာ ပြောပြချေကွာ ..."

"ကောင်းပါပြီ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ..."

သို့ဆိုလျက် လူငယ်သည် အသားကင် စားလိုက် ဝီစကီ သောက်လိုက် လုပ်နေရာမှ ...

"အစ်ကိုတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ..."

လို့ ပြောလာပြန်၏။

"နို့ မင်းနဲ့ ပါလာတယ်ဆိုတဲ့ လမ်းပြက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲကွ"

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့မေးလိုက်သည်တွင် ထိုသူငယ်သည် အစားအသောက် မပျက်သည့်ကြားမှ ...

"ဆင်ကုန်းရွာ မုဆိုး ... အေးဝင်း"

လို့ ပြောလာလေ၏။

"သူ တောကျွမ်းပါတယ်၊ စကားနည်းတာ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်၊ မုဆိုး လမ်းပြကောင်းလေးပါကွ၊ နို့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လူချင်းကွဲကြတာလဲ၊ 'ငါ သိရသလောက် မုဆိုးအေးဝင်းက သူ တာဝန်ယူ လမ်းပြရတဲ့သူတွေ မှန် သမျှကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခရောက် မခံဘူး၊ အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ပါကွ ..."

"ဟင် ... အစ်ကိုတို့က သူ့ကို သိတယ်လား..."

တအံ့တသြ မေးလာ၏။

"အေး"

သို့ဆိုတော့ ထိုသူငယ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတော့၏။

"ဟင်း ... ဟင်း... မင်း ကြည့်ရတာ လမ်းပြအေးဝင်းရဲ့ ... စကားကို ရာနှုန်းပြည့် နားထောင်ခဲ့ပုံ မရဘူး ..."

"ဗျာ ... ဘယ်လို ..."

"သည်မယ် ... အစ်ကို မေးမယ် ... မှန်မှန်ပြောလို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော လိုက်၏။

"ဟုတ်"

"မင်း သူနဲ့ လမ်းကွဲရတာ မင်းအပေါ် သူက တာဝန်မကျတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် ထိုလူငယ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြန်၏။

"ဟုတ်တယ်လား... မင်း မှန်မှန် ပြောစမ်းပါကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို သူမသိဘဲ ဘယ်မှ မသွားခိုင်းပါဘူး"

သို့ လူငယ်က ဝန်ခံလေ၏။

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... နို့ဆိုတော့ မင်း သူနဲ့ လမ်းကွဲလာတာပေါ့၊ နို့ပေမင့် သူကတော့ မင်းကို မတွေ့မနေ လိုက်ရှာပါလိမ့်မယ်၊ မင်း မယုံလျှင် သည်မှာ နေကြည့်ချေ၊ နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက် သူ ရောက်လာလိမ့်မယ် ..."

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် ထိုလူငယ် ဘာကြောင့်ရယ်မသိတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားပုံ ရချေ၏။

"တ ... တကယ်ပြောတာလား ..."

သို့လည်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးလာချေတော့၏။

"ငါ ပြောတယ်လေ ... မယုံ ငါတို့နဲ့ နေကြည့်လို့ တစ်ရက် နှစ်ရက်ပါ ..."

"အာ ... နို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် နက်ဖြန်စောစော သည်ကနေ ထွက်သွားမှ ဖြစ်မှာ ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်း သူ့ဆီ ပြန်သွားမယ်ဆိုလျှင် လမ်းမကျွမ်းဘူးလေ၊ ထပ်ပြီး လူချင်း ကွဲတော့ပေါ့၊ နို့ဖြင့် သူနဲ့ မင်း စခန်းချကြတဲ့ နေရာကို ပြော ... ငါတို့ လိုက်ပို့မယ်"

သို့ဆိုတော့ ထိုလူငယ်က ...

"အား ... အဲလိုဖြင့် သူက ကျွန်တော့်ကို ထွက်ရှာ ကျွန်တော်က စခန်း ပြန်သွားဆိုတော့ လွဲမပေါ့၊ သည်မယ် ... သည်မှာပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်ပါ့မယ် ..."

"အေးလေကွာ ... နို့ကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ မင်း ငါတို့တဲကနေ တစ်ရက် တန်သည် နှစ်ရက် တန်သည် စောင့်နေစမ်းပါ၊ သူ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အေးဝင်းက သူတာဝန်ယူ ခေါ်လာတဲ့ လူကို ဘယ်တော့မှ ပစ်စလက်ခတ် မထားတတ်ပါဘူး၊ မင်းကို သူ မရမနေ လိုက်ရှာမှာပါ ..."

"နို့ နေပါဦး ... မင်းနာမည် ပြောပါဦး ..."

ကျွန်တော်က ကြားဖြတ် မေးလိုက်၏။

"မင်းမင်းအောင်"

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မင်းမင်းအောင်နှင့် ပဲခူးရိုးမ အလယ် တော၊ မဟူရာ ကြိုးဝိုင်းအတွင်းရှိ ကြခတ်မြောင် စခန်းတွင် စတင်ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

"ကဲ ... ကိုလင်းရေ ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန်ခါ ပန်းပုတ်ကြီးစခန်း အရောက်သွားမှ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ နို့ကြောင့် စာစော အိပ်ရာဝင်ကြတာပေါ့"

"သည်မယ် ညီလေး အစ်ကိုတို့ နက်ဖြန် ပန်းပုတ်ကြီးကို သွားကြမယ်၊ ညီလေးကော ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ၊ အစ်ကိုတို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မလား၊ သည်မှာပဲ အေးဝင်း အလာကို ညီက စောင့်နေမလား ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ"

သို့ မေးလိုက်သည်တွင် မင်းမင်းအောင်က ကပျာကသီပင်...

"ဟာ ကျွန်တော် သည်ကနေ ပြန်မှဖြစ်မယ်"

ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့အား မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဟ ... မင်းနဲ့ ပါလာတဲ့ မုဆိုးကို စောင့်ဦးမှပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ မင်း သည် ကနေ ဘယ်ပြန်မှာလဲ ..."

လို့ မေးလိုက်၏။

"ဆပုဂံ ရွာ"

"မင်း သွားတတ်လို့လား ..."

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် မင်းမင်းအောင် တစ်ယောက် မျက်နှာ ပျက်သွားချေပြီး...

"သွားရင်းလာရင်း ဝါးခုတ် သစ်ခုတ်သမားတွေကို မေးရမှာပေါ့၊ အခြေအနေ ပေးလျှင်ဖြင့်လည်း ထိုဝါးခုတ်သမား တစ်ယောက်ကို အကြောင်းငွေ ပေးပြီး ဆပုဂံအထိ လိုက်ပို့ခိုင်း ရလိမ့်မယ် ..."

သို့ ပြောလာသည့် မင်းမင်းအောင်ကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ ကြည့်လိုက် ပြန်၏။

ပြီးလေမှ လင်းမြင့်လှိုင်ဘက် မျက်နှာ မူလိုက်ချေပြီး ...

"ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်က မသွား မဖြစ်ဘူးလား"

လို့ မေးလိုက်၏။

"ဖြစ်ပါတယ် ... ဘာကြောင့်များလဲ ..."

"ဪ ... သူ့မုဆိုး သည်ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ သွားလျှင်ကော ဗျာ အဆင်ပြေနိုင် ပါ့မလား"

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အား ပြီးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့် လာချေပြီး ...

"ဟင့်အင်း ကိုပိုက်တော့ ကောင်လေးကို သံသယ ဝင်နေပြီထင်တယ် ..."

လို့ နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးကပ် ပြောချေပြီး

"အေး ... ကိုပိုက် ပြောသလို လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ သည်ကောင်လေးက လည်း သည်တောနဲ့ စိမ်းတဲ့သူ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံလျက် ဥပေက္ခာပြုထားလို့ မကောင်းပါဘူး ..."

လို့ ပြောလေ၏။ သည်တွင် မင်းမင်းအောင်က ...

"ရပါတယ် အစ်ကိုတို့ရာ အစ်ကိုတို့ သွားစရာရှိတာ သွားကြပါ။ ကျွန်တော် သည်မှာပဲ မုဆိုးလမ်းပြ ရောက်လာတာကို စောင့်ပါ့မယ် ..."

လို့ ပြောလာပြန်တော့၏။

"ရတယ် ... အစ်ကိုတို့မယ်၊ အရေးကြီးကိစ္စ မရှိဘူး၊ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် နေပြီးမှ ပန်းပုတ်ကြီးစခန်း သွားလို့ရတယ် ..."

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် မင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လေ၏။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့သည်ကြောင့်လား၊ ဘာကြောင့်လည်းတော့ မသိ မင်းမင်းအောင်သည် လင်းမြင့်လှိုင် အကြည့်ကို ရှောင်လွှဲသည့် သဘောဖြင့် မျက်နှာ အောက်စိုက် နေလိုက်တော့၏။

သည်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြချေတော့၏။

မည်သည့်သဘော ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောပြတတ်ပါချေ။ ပြန်၍ ပြုံးပြ လိုက်ခြင်းသာ ပြုလိုက်ပါတော့၏။

"သည်မယ် ကောင်လေး ... ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေနဲ့ အစ်ကို တို့ မနက်ဖြန် သည်မှာပဲ ရှိနေကြမယ်၊ ကဲကဲ ... မင်းလည်း ပင်ပန်းရော ပေါ့၊ အိပ်ချေတော့ကွာ..."

သို့ဆိုတော့ မင်းမင်းအောင် တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည့် ကြားမှ ဟဲ ... ဟဲ ... ပြုံးပြ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး တဲကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချ

လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည်လည်း သို့နယ် တဲကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချ လိုက်တော့၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကြား မင်းမင်း အောင် ဖြစ်သွားချေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ကြမ်းခင်းနှင့် ခေါင်း ထိလိုက် သည်နှင့် မကြာလိုက်သော အချိန်တွင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

"ကိုပိုက် ... ကိုပိုက် ... ထချေစမ်းဗျာ ..."

သို့ လူကို လှုပ်ခတ်နှိုးလေသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရင်း ကျွန်တော် မျက်လုံး အစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်းမှောင်လို့ နေလေသဖြင့် ...

"ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လဲ၊ ဘာကိစ္စများလဲ ကိုလင်း ..."

သို့ဆိုသလို အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ဟိုးရှေ့မယ် ကြည့်စမ်းဗျာ ..."

မှောင်နှင့်မည်းမည်း ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ...

"ဘာတုံး ကိုလင်း ဘာမှမတွေ့ဘူး ..."

"ဟာ ... ကိုပိုက်က အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဟိုးရှေ့က သစ်ခြောက် ပင်ကို ကြည့်ချေစမ်းဗျာ၊ မြင်ရပါတယ် ... အလင်းရောင်နဲ့ မြင်ရပါတယ် ..."

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် ပြန်၏။ သည်တော့မှ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်ကို မြင်လိုက်ချေတော့၏။

"ဟာ ... ငှက်တွေပါလား ... အများကြီးပဲ ..."

သို့ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် ကိုပိုက် တောကျီးကန်းတွေပဲဗျ၊ အဲဒီနားကို မကြာခင်မှ ရောက်လာကြတာ၊ ဧကန္တ အဲသည်နား တစ်ဝိုက်မယ် အပုပ်ကောင်ရှိပြီ

ထင်တယ် ..."

"ဗျာ ... ကိုလင်း ဘာပြောချင်တာတုံး ..."

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို တိတ်တိတ်လေး နေရန် ခြေဟန် လက်ဟန် ပြလာလေပြီး...

"အဲသည်နားကို ခုညပဲ သွားချင်တယ် ..."

လို့ ခပ်ကျယ် ကျယ်ပြောလာလေ သည်တွင် မင်းမင်းအောင် တစ်ယောက် အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထလာချေပြီး..."

"မသွားနဲ့ မသွားနဲ့..."

လို့ ပြောလာတော့သဖြင့် ...

"ဟ ဘာလို့တုံးကွ ..."

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

"ဪ ...ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ညဘက်ဆိုတော့ အစ်ကိုတို့ အတွက် အန္တရာယ် များနိုင်လို့ပါ"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ငါတို့က မုဆိုးတွေပါကွာ အဲသည်မယ် ... အပုပ်ကောင် ရှိတယ် ဆိုတော့ ကျားကောင်လည်း ရှိနိုင်တယ်လေ"

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး မင်းမင်းအောင်ကို စေ့စေ့ ကြည့်နေလိုက်၏။

"ဗျာ ... ဘယ်လို ..."

"ဪ ... ငါတို့ ကျားကောင်ကို သွားချောင်းချင်လို့ ..."

"အလိုလေးဗျာ ... လင်လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာ ပါလိမ့်။ သည်သို့ တစ်ခါမျှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့သူက ဘာလို့ သို့ စိတ်ကူး ဖြစ်လာ ရပါလိမ့်။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလေမှ ဪ သူ
မင်းမင်းအောင်ကို ... စ,နေပါလားလို့ သိလိုက်သဖြင့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်
တော့၏။

"အစ်ကိုတို့ သွားမယ်ဆို ကျွန်တော် မလိုက်ခဲ့ဘူး၊ သည်မှာပဲ နေခဲ့မယ်
..."

သို့ပြောပြီး မင်းမင်းအောင်သည် တစ်ဖက်စောင်း အိပ်လိုက်ချေတော့၏။

"အလကား စတာပါကွာ၊ တကယ် သွားမယ်ဆို မနက်စောစော သွားတာ
ပေါ့ ..."

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး လှဲအိပ်လိုက် ပြန်ချေ၏။

"ကိုလင်း ... အတော်နောက်တာပဲ ဗျာ...."

ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်လိုက်ပြန်၏။

မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။
